

Inleiding

27.08.24

De zes cijfers die meteen na het optreden van Blossoms in Wythenshawe Park op de grote schermen flikkerden, bevestigden dat het schijnbaar onmogelijke écht ging gebeuren. Daar stond de datum, in het iconische, door Brian Cannon voor Oasis ontworpen logo in vroege Decca-stijl. De hele muziekwereld mocht het weten: *the guns have fallen silent*. De gebroeders Gallagher hadden een wapenstilstand gesloten. Fans van over de hele wereld, onder wie ik, zetten zich schrap voor de naderde jacht op een concertkaartje. 27 augustus 2024, vanaf acht uur 's morgens – bijna op de dag af vijftien jaar nadat een andere boodschap, op een ander stel grote schermen, een Frans festivalpubliek had laten weten dat Oasis het optreden had afgelast. Noel en Liam hadden elkaar – we dachten voorgoed – de hersens ingeslagen.

Om acht uur 's morgens, op die bewuste 27e augustus, plaatste Ticketmaster een grote dynamische koopbutton op de website. Het zou echter gemakkelijker zijn een hobbelpaard te zien schijten dan een kaartje te bemachtigen voor

het reünieconcert. Heel lang had het erop geleden dat de kans om Oasis ooit weer samen te zien spelen verkeken was. Liam had er lang voor gelobbyd... tot het enthousiasme bekoelde. Daarna had Noel de deur op een kier gezet... aangemoedigd door een zak geld die hij kennelijk groot genoeg vond. Maar geen van beiden wilde hetzelfde op hetzelfde moment. *Shocker*. Dus toen het tóch gebeurde, gebeurde het ook razendsnel en werd het indrukwekkend goed geheimgehouden.

Dit boek was oorspronkelijk gepland als een dubbelbiografie over de solocarrières van Liam en Noel; dat is een aspect van hun levens dat ik fascinerend vond, en leek te worden ondergewaardeerd. Bij het grote publiek is het hardnekkige beeld blijven hangen van de bierdrinkende en victorietekens makende broers die in de jaren negentig de koppen van de tabloidkranten haalden. Het artistieke oordeel over hun muziek is nog altijd gemakzuchtig en gebaseerd op vroege vergelijkingen met T. Rex en The Beatles. Oasis en de Gallaghers verdienen, vond ik, een nieuwe blik. Het toeval wilde dat de band, op het moment dat ik aan die dubbelbiografie werkte, zijn reünie aankondigde. Door die reusachtige aardverschuiving is dit boek nu het verhaal geworden van de lange reis die de gebroeders Gallagher hebben afgelegd van het moment van de breuk tot hun hereniging. Het is geschreven door een fan die bijna hetzelfde meemaakte als de beginnende rockjournalist in *Almost Famous*. Van een tiener die in de rij stond voor de platenwinkel om er hun cd-singles te kopen, veranderde ik in iemand die met Oasis op tournee ging en zelfs wat tijd met ze doorbracht in de studio waar ze *Dig Out Your Soul* opnamen. Het was een buitengewone ervaring. Een godsgeschenk voor de tiener in mij.

Bovenal is dit een boek over familie en over wat het betekent de naam Gallagher te dragen. Het toont Liam en Noel als individuen, zowel binnen als buiten hun broederschap. Ze hebben beiden enorm succes gehad als soloartiest in de jaren na de breuk, en in die periode moesten ze ook grote persoonlijke uitdagingen het hoofd bieden. De Liam en Noel die we vandaag de dag kennen zijn enorm gegroeid; ze zijn niet langer de jongens die in de startblokken stonden te trappelen en met *Definitely Maybe* doorbraken. Hun onderlinge relatie is echter onveranderd. Hun onenigheid, de manier waarop ze in hun jeugd zijn blijven vastzitten, fascineert muzikliefhebbers al decennia. Waarom kunnen die twee niet met elkaar overweg? Waarom veroorzaakt hun traumatische jeugd nog steeds zo'n explosieve cocktail? Hoe beïnvloedde dat Oasis en hoe vormde het hun eigen levens? Hopelijk lukt het ons dicht bij een antwoord op die vragen te komen. Ik hoop ook dat journalisten die dit boek lezen die dingen in gedachten zullen houden wanneer ze in de toekomst over de band schrijven. Hopelijk schenken ze de broers dan wat normale medemenselijkheid.

Laat ik beginnen met te zeggen dat ik een enorm respect heb voor iedereen die op eigen kracht de top heeft weten te bereiken in een vakgebied waar de concurrentie moordend is. Vooral als die persoon afkomstig is uit een goedkope buurt, een *council estate*, in Noord-Engeland. En vooral als het thuis niet gemakkelijk was. Voor wie niet bekend is met de geografische verschillen en klassentegenstellingen in Groot-Brittannië: de gemakkelijkste manier om het uit te leggen is door te zeggen dat George R.R. Martin zijn *Game of Thrones* niet helemaal verzonnen heeft. De mensen uit het zuiden, rijk en verfijnd, de mensen uit het ijskoude noorden,

simpel en bruut, en zij die voorbij de muur (van Hadrianus) wonen, roodharige wildelingen – dat is in essentie hoe de meer bevoorrechtten in het Verenigd Koninkrijk hun eigen land soms zien.

Ik groeide op in dezelfde klasse en in dezelfde omgeving als de Gallaghers. Ik heb van heel dichtbij gezien hoe zwaar het leven voor sommige moeders en kinderen kan zijn als het thuis niet veilig is. Wat dat betreft ontbreekt het de pers bijna altijd aan empathie wanneer ze Liam en Noel portretteren. Hun ongelooflijke prestaties worden vaak overschaduwd door de botte klassenvooroordelen van de Britse media. Noel en Liam Gallagher zijn uniek, de succesvolste en meest fascinerende broers in de Britse muziekgeschiedenis. Ze wisten de muziek zelfs te overstijgen en drukten tientallen jaren lang hun zware wenkbrauwen op het Britse culturele landschap. Twee gasten uit een achterbuurt in de omgeving van Moss Side, Manchester, die de wereld op haar grondvesten deden schudden. Noel en Liam zijn twee vingers aan die ene, enkele hand die je nodig hebt om het aantal Britse ex-bandleden te tellen dat als soloartiest dat niveau van succes heeft weten te bereiken. Een unieke prestatie – van twee totaal verschillende broers.

Wat mijzelf betreft: Oasis veranderde mijn leven. De eerste keer dat ik de band hoorde, was het alsof iemand een startschot loste in mijn hoofd. Het echte leven kon beginnen. Ik zat achter in een krap schoolbusje en staarde door een beslagen ruit de inktzwarte nacht in. We waren onderweg naar een biologiekamp in het doorweekte Wales, slechts een paar mijl van Monnow Valley verwijderd, waar *Definitely Maybe* werd opgenomen. Een van de gasten voor in de bus wilde per se zijn nieuwe cassettebandje draaien. Hij ramde

op de speelknop en het knetterde door de bliklig klinkende luidsprekers van de bus: Noels gillende gitaar, die als een sirene de weg vrijmaakte voor de supersonische vocale scheervlucht waarmee Liam de eerste woorden van 'Rock 'n' Roll Star' zong. Het tiental pubers dat in dat minibusje gevangen zat en naar een soort opvoedkundig martelcentrum werd vervoerd, stopte abrupt met waar het mee bezig was. Johnny Rotten en John Lennon ontmoetten elkaar in de bijtende manier waarop Liam zong over zijn dromen die in zijn gedachten écht waren: een voltreffer voor deze voltijdse dagdromer en wrokkige puber uit het noorden. Het doodsaai vooruitzicht van een weekend het dierenrijk in Wales bestuderen leek opeens een heel stuk minder erg nu we dít hadden. Dit was niet zomaar muziek – dit was een beginselverklaring. Niets was daarna ooit nog hetzelfde voor mij. In de achttien maanden die volgden, groeide Oasis uit tot de grootste band van de planeet.

Het derde Oasis-album kwam uit op de dag dat mijn school de resultaten van het eindexamen bekendmaakte. Ik liet de school en mijn cijfers voor wat ze waren en haastte me naar de platenwinkel om het meteen in handen te krijgen. De titel van de plaat (ik zou later de onwerkelijke ervaring hebben die tegenover zijn eigen bedenker te verdedigen) voelde alsof ik toestemming kreeg: *Be Here Now*. Ik wist dat mijn examencijfers nauwelijks iets voorstelden in vergelijking met rock-'n-roll. Alle verwachtingen en opwinding waren aangezwollen tot een fenomeen dat een hele generatie in de ban hield. De nationale media stuurden reportageteams de straat op om het moment vast te leggen waarop wij onze eerste exemplaren kochten. Ik graaide naar die elpee alsof het een kaartje naar de toekomst was

en verslond de nummers en het bijbehorende artwork. Het was méér dan gewoon maar muziek. Het was de piekgolf van een tsunami die *Cool Britannia* heette, en die in enkele jaren was aangezwollen en mij en miljoenen anderen met zich mee had gesleurd.

Een maand of wat later zag ik mijn eerste Oasis-concert in de Sheffield Arena. In de maand daarna zag ik mijn tweede, in de G-Mex in Manchester. De vele uren die ik, vernikkend van de kou, in de rij stond om een kaartje aan het hek te bemachtigen – vooraan, recht voor Noel – ze waren het waard. Het was pure adrenaline, direct naar binnen gesnoven door de oren. Ik was verslaafd. De ene na de andere hymne voor een tijdperk. En hard... heel hard. Mijn oren piepten nog minstens een week. Ik koesterde die tijdelijke tinnitus. Ik had die hoogfrequente pieptonen verdiend. De laatste gitaarakkoorden die Noel door zijn Marshall-speakers ramde bleven nog dagen bij me; trotse geluidslittekens waren dat. Ik sprokkelde met mijn parttimebaantjes wat geld bij elkaar en kocht een Squire Stratocaster. Dat was zeker geen goede gitaar en ook niet mijn favoriete (dat was natuurlijk de Epiphone Sheraton), maar meer kon ik me niet veroorloven. Het betekende in elk geval dat ik die liedjes, die zoveel voor mij betekenden, nu ook zélf kon spelen.

Oasis heeft een diepe invloed gehad op mensen van mijn leeftijd, vooral in het noordwesten van Engeland. De muziek gaf ons een gevoel van hoop en nieuwe mogelijkheden. Zolang een van die nummers klonk, hadden we het gevoel dat we alles konden bereiken wat we wilden. Mijn klasse werd in de media tot dan toe meestal als crimineel of stupide neergezet. Gasten te zien die afkomstig waren van waar ik vandaan kwam, en die eruitzagen en zich kleedden zoals ik

en mijn maten... Er ging opeens een wereld voor me open. Het werd zelfs cool een noordeling te zijn in een Umbro-trainingspak. Oasis bracht ons optimisme. Vanaf nu was alles mogelijk.

Jaren later, als twintiger en nadat ik het pad had gevolgd dat die muzikale openbaring in Manchester me gewezen had, startte ik mijn eigen platenlabel: een joint venture met Sony Music en nota bene onderdeel van dezelfde divisie als Creation Records, het label van Oasis. De Gallaghers waren fans van sommige bands die ik getekend had, en ik kreeg de ongelofelijke kans om een paar keer met ze op tournee te gaan in het Verenigd Koninkrijk en de Verenigde Staten. Vanaf de zijkant van het podium mocht ik hun energie van heel dichtbij meemaken. Ik speelde voetbal op de lege veldjes voordat de deuren van het stadion opengingen, kletste mee tijdens het eten en hing na de shows rond in hun kleedkamer.

In de loop der jaren raakte ik bevriend met verschillende leden van de band en met de mensen om hen heen. Af en toe maakte ik een praatje met ze. Een vriend en ik belandden eens in een opnamestudio in Los Angeles waar ze *Dig Out Your Soul* aan het opnemen waren. Ik zat in de opnameruimte en wij (minus Liam, die plots verdwenen was) kletsten wat terwijl de producer, Dave Sardy, in de controleruimte bezig was met de geluidssporen. Noel liet een serie YouTube-filmpjes zien die hij leuk vond. We keken het ene na het andere filmpje op zijn laptop tot we huilden van het lachen. Een van de video's waar hij die week vooral van genoot, was van een Iraakse soldaat die steeds omverviel door de terugslag van zijn geweer – en dat dan gecombineerd met Santana's *Shreds*-video. Het was een meesterlijk stukje komische overdub.

Zulke belevenissen versterkten mijn enthousiasme voor de gebroeders Gallagher en verdiepten mijn begrip van hen als mens. Toevalligerwijs was ik ook aanwezig bij hun allerlaatste show. Toen ik een paar dagen later hoorde dat ze uit elkaar waren gegaan, moest ik wel terugdenken aan iets wat Liam had gezegd, de laatste keer dat ik hem zag.

Ik heb Liam er altijd van verdacht verlegen te zijn of misschien een zekere mate van podiumangst te hebben voorafgaand aan zijn grote optredens. Hij heeft, meer dan Noel en de anderen, de neiging zich terug te trekken. Hij begroet je hartelijk, maar stopt nooit voor een kletspraatje. De jongere Gallagher is een man die mensen bij de ballen grijpt, en dat bedoel ik zowel letterlijk als figuurlijk... Ik herinner me dat we in de Engelse kleedkamer in het Wembley Stadium waren, na afloop van een show. Liam heeft waarschijnlijk 's werelds bekendste loopje, de voeten elk een andere kant op wijzend, en daarmee kwam hij nu naar mij toe gezwabberd. Hij stopte, greep me in mijn kruis, keek me recht in de ogen en zei met een halve glimlach: 'All right?'

Dat waren nu al een tijdje de enige woorden die Liam en ik met elkaar wisselden. We voerden dagelijks hele gesprekken met alleen 'All right?' Sommige woorden in het Noord-Engelse spraakgebruik zijn ongelofelijk veelzijdig. *All right* is wat dat betreft net zo nuttig als *mate*.

'Laten we dan maar dat fucking drankje doen,' ging hij verder. Hij gebaarde naar de goedgevulde koelkast.

Tijdens dat drankje, en de drankjes die daarop volgden, begon Liam te zeggen dat hij er genoeg van had om, in zijn woorden, 'steeds dezelfde shows' te spelen. Hij deelde mijn verwondering niet over het feit dat we op de plek zaten waar Wayne Rooney, David Beckham en de andere Three

Lions ooit gezeten hadden toen ze zich voorbereidden op een internationale wedstrijd. Maar waarom zou hij ook? Dit was niet zijn eerste keer. Hij had een lang en bewogen verleden met dit stadion en bovendien: diep vanbinnen is hij Iers. Hij zei het met zijn gebruikelijke scherpe directheid: 'Iedere avond dezelfde fucking show. Ik vind het saai, man.'

Ik kon wel tegenwerpen dat het toch niet zo saai was om voor tienduizenden fans in Wembley Stadium te spelen, maar hij bleef erbij. Hij staarde voor zich uit. De horizon die hij achter zich liet, was voor mij nog een verre bestemming. Een maand later hoefde hij zich helemaal geen zorgen meer te maken over saaie optredens in Wembley of welke Oasis-show dan ook. Ze waren uit elkaar. Voorgoed. Of tenminste, dat dachten we...

Het is moeilijk te geloven dat het al meer dan vijftien jaar geleden is dat Noel en Liams instabiele chemie Oasis uit elkaar deed knallen. De van elkaar vervreemde broers zijn sindsdien hun eigen weg gegaan en twee unieke soloartiesten geworden. De muziek van Liam en Noel Gallagher raakt me nog altijd diep vanbinnen. Iedere broer heeft iets unieks te bieden en spreekt tot verschillende aspecten van mijn leven en dat van miljoenen wereldwijd.

Noels muziek verweeft introspectie met optimisme; zijn teksten bieden emotie en troost, zonder ooit té direct te zijn. Met Noel Gallagher's High Flying Birds sloeg hij nieuwe muzikale wegen in: elektronica, orkestratie, alles wat zijn creatieve nieuwsgierigheid maar deed ontbranden. Hij heeft nog steeds een zekere kwetsbaarheid, verpakt in wat ondoorzichtige teksten, en wordt als soloartiest vooral gekenmerkt door zijn bereidheid te experimenteren. Die had hij in Oasis ook al, maar de band en de sound van de band hiel-

den hem nog binnen de grenzen van de rock-'n-roll. Noels ontwikkeling sindsdien is niet altijd wat Oasis-fans willen, maar wel helemaal zijn eigen ding. Hij is trouw gebleven aan zijn visie, ondanks alle kritiek en commerciële druk.

Noel heeft een uniek talent voor melodie, en het solosucces kwam dan ook snel. Zijn debuutalbum was een commerciële en artistieke triomf. Maar zijn muziek was anders dan de klassieke Oasis-sound, en daarom haakten sommige fans af. Dat betekende een langzame neergang in de kaartverkoop en in radiobekendheid, en laat zien hoe moeilijk het is persoonlijke en artistieke groei te combineren met de verwachtingen van het publiek. Noel kon het niets schelen. Hij was nieuwe dingen aan het ontdekken. Hij verlegde de grenzen van wat hij kon maken. Zijn muziek werd bedachtzamer: de weerspiegeling van een eenzame artiest die zijn eigen weg wil gaan.

Liam beleefde als soloartiest juist een enorme wederopbloei, zowel qua relevantie als commercieel. Zijn albums stonden bovenaan de hitlijsten. Zijn liveoptredens trokken reusachtige menigtes. Zijn aantrekkingskracht blijft onverminderd. Liams vermogen om de geest van Oasis op te roepen en tegelijkertijd de muziek zijn eigen persoonlijkheid mee te geven, spreekt zowel bestaande fans als een nieuwe generatie aan. Zijn lef en bravoure ademen pure, onverdunde mannelijkheid. Hij is een onverbiddelijke megaster. Liams optreden is zelfverzekerd en strijdvaardig: een jongen van Nergenshuizen die doet alsof hij alles al heeft. Een sterkere podiumpersoonlijkheid bestaat niet. Hij verbindt zich met het publiek, alleen maar door in het midden van het podium te gaan staan en af en toe op zijn tamboerijn te slaan. Het is het soort magnetisme dat volkomen uniek is in

een industrie die volledig om charisma draait. Hij bouwde zijn solocarrière op door te vertrouwen op de elementaire dingen die hem tijdens Oasis al kenmerkten. Ondertussen maakte hij ook een, vaak onderschatte, ontwikkeling door als songwriter. Zijn solowerk bewijst dat hij een volwassen schrijver is geworden die bereid is tot samenwerking met andere musici. Zijn stem blijft onvergelijkbaar. Liam Gallagher zingt zijn noten niet – hij gaat er met de kettingzaag doorheen. Als je bij een van de monitors staat wanneer Liam zingt, is het net alsof er een straalvliegtuig opstijgt. Zijn optredens, zijn rauwe energie en zijn unieke, onvervalste branie zijn de essentie van wat Oasis zo fenomenaal maakte.

De erfenis van Oasis werpt een reusachtige schaduw, zowel over Noel als over Liam. Die twee zullen wel altijd worden afgemeten aan die geschiedenis en aan het feit dat ze broers zijn. Toch zijn ze erin geslaagd eigen en immens succesvolle solocarrières op te bouwen – en dat is echt zeldzaam in de geschiedenis van grote rockgroepen. Samen schiepen ze iets wat groter was dan de som der delen. Nu maken ze zich op om de wereld opnieuw kennis te laten maken met Oasis' vermogen om de oerdriften van het publiek aan te spreken. Hun concerten zijn meer dan muziekuitvoeringen – een hele gemeenschap viert en deelt er zijn culturele erfenis – en ze blijven nieuwe generaties inspireren. Van jongens uit een eenoudergezin, opgroeïend in een achterbuurt, naar wereldwijde rockiconen: hun levensloop getuigt van volharding, artistieke integriteit en talent. En wanneer artiesten compromisloos en authentiek blijven, stelt dat het publiek in staat in hen en in hun muziek te geloven. En de Gallaghers geloven nu ook weer in elkaar.

Zo zijn we dus op dit moment aanbeland. De Gallaghers zijn weer bij elkaar en maken zich op om straks het podium te delen. Voor het eerst sinds dat moment in 2009, in een kleedkamer in Parijs, toen een van hen een pruim naar de ander gooide...